

Na valné hromadě dne 11. dubna 1920 usneslo se žalující společenstvo zvýšiti podíly z 200 Kč na 500 Kč. Usnesení toto bylo zapsáno do rejstříku dne 21. července 1920. Žalovaná byla členem žalujícího společenstva a vypověděla členství dne 6. května 1921 ku dni 31. prosince 1921. Žalobě, domáhající se na žalované zaplacení zvýšku podílů, *procesní soud* *prvé stolice* vyhověl, *odvolací soud* žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud míní, že žalovaná není vázána usnesením valné hromady ze dne 11. dubna 1920, týkajícím se zvýšení podílů ze dvou set Kč na pět set Kč, poněvadž nesouhlasila s tímto zvýšením a poněvadž se účinkům usneseného zvýšení podílového mohla ubrániti jenom výpovědí, kterou podle čl. 5 stanov žalujícího společenstva mohla dáti jedině šest měsíců před uplynutím správního, to jest dle čl. 25 těchže stanov občanského roku, a poněvadž dle Šu 9 odstavec třetí zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. usnesení valné hromady stalo se zápisem do rejstříku účinným teprve dne 21. července 1920. Odvolací soud míní dále, že žalovaná mohla dáti výpověď teprve po 21. červenci 1920 a šest měsíců před 31. prosincem 1921, při čemž zjišťuje, že tak žalovaná učinila dne 6. května 1921 ku dni 31. prosince 1921. Tento právní názor odvolacího soudu nemůže dovolací soud sdíleti. Pro tuto rozepři jest jediné rozhodujícím, že usnesení valné hromady ze dne 21. dubna 1920 o zvýšení podílů stalo se závazným pro všechny členy společenstva, tudíž i pro žalovanou dle Šu 9 odstavec třetí zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. dne 21. července 1920 zápisem tohoto usnesení do rejstříku. V tu dobu žalovaná nejen že byla členem žalujícího společenstva s obmezeným ručením, ona také dosud nevypověděla tohoto svého členství, ačkoli tak mohla učiniti hned po valné hromadě, a proto jest oním usnesením valné hromady právně vázána. Tento právní názor není, jak se domnívá odvolací soud, »úplným zneuznáním významu přihlášky«, neboť, kdo se přihlásí za člena ke společenstvu s obmezeným ručením, musí si býti vědom, že přijímá na sebe všechny zákonité povinnosti a všechny možnosti těchto povinností, tedy i možnost usnesení valného shromáždění a jeho závaznosti. Na tom ničeho nemění okolnost, že žalující společenstvo vzalo výpověď na vědomí, že dalo na jevo, že souhlasí s touto výpovědí a že nepožadovalo od žalované doplatku na společenstevní podíly, pokud se týče, že žalovaná nesouhlasila s usnesenou změnou stanov. Tím není právně odčiněna skutečnost, že v době, kdy ono usnesení valné hromady se stalo právně účinným, žalovaná byla členkou žalujícího společenstva a že jako taková byla i ona, stejně jako všichni ostatní členové, usnesením právně vázána.

Čís. 4799.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Od odpočivného jest odpočísti důchod, vyplácený všeobecným penzijním ústavem, nikoliv však drahotní přídavek k němu. Lhostejno, zda důchod byl poukázán konečným způsobem, či prozatímně, dobrovolně a odvolatelně.

Do služební doby nelze započítati dobu, ztrávenou v podniku, zabývajícím se prodejem dobytka jinde chovaného. Započísti jest léta skutečně konané služby, nikoliv léta neaktivity, třeba byla započtena všeobecným pensijním ústavem. Lze započísti služební dobu ztrávenou na statcích tuzemce v cizině.

Tím, že zaměstnavatel souhlasil s pojištěním zaměstnance u pojišťovacího spolku, kde byla smlouvou vzata za základ 35letá služební doba, souhlasil i s touto 35letou služební dobou a zaměstnanec nabyl i proti zaměstnavateli nároku na požitky po 35leté službě ze smlouvy.

Správce jediného dvora, třeba tento přesahoval výměrou 400 ha, jest zařaditi do skupiny 8.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv 67/25.)

Žalobce, bývalý správce dvoru žalované společnosti, domáhal se na ní zaopatřovacích požitků dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. Procesní soud první stolice přiznal žalobci měsíčně 496 Kč 66 h od 1. ledna 1920 do 31. července 1920, 360 Kč 98 h od 1. srpna 1920 do 31. prosince 1920 a 232 Kč 85 h od 1. ledna 1921 počínajíc. V důvodech uvedl mimo jiné: Ježto žalobce má ve smyslu zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. nárok na výslužné, jest se zabývatí pouze otázkou, v jaké výši žalobce výslužné toto jest oprávněn požadovati. Ve směru tomto stanoví § 11 zákona, že požitky jest povinen vypláceti onen zaměstnavatel, u něž výplata požitků těchto měla započítí nebo započala, a tudíž v případě tomto při uznané zpětné platnosti pense od 1. srpna 1920 poslední zaměstnavatel, žalovaná společnost. Dle §u 4 zákona přísluší zaměstnanci po 10leté službě nárok na 40% a za každý další rok 2% při 40leté a 2-4% při 35leté celkové službě. Dle §u 1 nařízení vlády ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. musí býti služba tato vykonána a dle §u 3 téhož nařízení je započísti do doby této také službu ztrávenou příslušníkem republiky na statku sice v cizině ležícím, měl-li zaměstnavatel v době té také velkostatek v území republiky. Naproti tomu nemohla býti uznána žalobcem dále uplatňovaná služba u společnosti »Landwirtschaftliche Viehverwertungsstelle« ve Vídni v době od 1. srpna 1907 do 1. května 1913, jakož i společnosti »Allgemeine Oesterreichische Viehverwertungsgesellschaft« ve Vídni od 1. května 1913 do 1. října 1914, ježto dle §u 1 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. vztahují se předpisy tohoto zákona pouze na zaměstnance velkostatků, za něž dle článku 1 nař. vlády ze dne 13. května 1921 dlužno pokládati jen souhrn příslušných nemovitostí a práva s ním spojená a nikoli tudíž ústavy, které zabývají se sprostředkováním prodeje a zužitkováním dobytka, nemají se správou velkostatku samotnou nic společného a správou velkostatků se vůbec nezabývají. Následkem toho má žalobce nárok na započtení služební doby: 23 let 7 měsíců, 15 dní. Ježto dle §u 5 zákona zlomek roční

doby, přesahující 6 měsíců, dlužno počítati za celý rok, přísluší žalovanému výslužné za plných 24 služebních roků. Dlužno nyní řešiti další otázku, ve které výši může žalobce výslužné za tuto služební dobu požadovati. Dle §u 11 zákona přísluší zřizenci výslužné ve smyslu tabulky připojené k zákonu podle poslední skutečně konané služby. Žalobce tvrdí sice, že mu přísluší výslužné dle stupnice X. a dovozuje to z toho, že byl posledně vrchním správcem u dvora, jenž měl přes 500 ha půdy a k němuž patřilo více dvorů. Než toto žalobcovo tvrzení neobjevilo se pravdivým, ježto svědci udali hodnověrně, že žalobce byl sice původně, však jen prozatimně jmenován vrchním hospodářským správcem, že však několik měsíců na to byl jmenován pouhým správcem a byl podřízen vrchnímu správci. Ježto žalobce konal posledně službu pouze jako samostatný hospodářský správce a mimo to spravoval po celou dobu své zaměstnanosti u žalované vlastně pouze jeden dvůr, přísluší mu ve smyslu zákona výslužné dle stupnice VIII., ve výši ročních 8.000 Kč. Dle prováděcího nařízení ze dne 13. května 1921, čl. I. §u 3 zákona rozhoduje o tom, zda se jedná o službu 40- nebo 30letou, zákon, smlouva nebo zvyklost, a jelikož v případě tomto se žalobcem ohledně výslužného smlouva uzavřena nebyla a také zvyklosti není, je rozhodnou smlouva, kterou uzavřel žalobce s pojišťovacím úřadem, totiž se spolkem »Pensionverein der Landwirtschaftlichen Genossenschaften in Oesterreich« ve Vídni ze dne 28. března 1909, dle níž žalobce ve smyslu §u 4 připojených stanov měl nárok na požitky po uplynutí 35 let. Na tomto podkladě má žalobce ve smyslu §u 4 zákona nárok na 40% celkových požitků za 10 let služby skutečně vykonané a 2-4% za každý další rok, což činí za službu po 10 letech 3.200 Kč a za každý následující rok 192 Kč ročně, a tudíž za 14 dalších započítatelných let celkem 2.688 Kč, takže by žalobci příslušelo celkové výslužné 5.888 Kč ročně. Dle §u 13 zákona dlužno však od požitků těchto odpočísti co dostává zaměstnanec od pensijního ústavu. Dle přípisu Všeobecného pensijního ústavu v Brně ze dne 19. ledna 1924 pobíral žalobce u tohoto ústavu na pensii od 1. srpna 1920 ročně 1.031 Kč 25 h a na drahotním přídavku od 1. srpna 1920 515 Kč 62 h a od 1. ledna 1921 3.093 Kč 75 h. Má tudíž žalobce nárok za měsíce od 1. ledna 1920, od kterého dne dle §u 3 zákona nárok na výplatu výslužného počíná, do 31. července 1920 nárok na plné výslužné 5.888 Kč, tudíž měsíčně 490 Kč 66 h. V době od 1. srpna 1920 do 31. prosince 1921 po odečtení pense, vyplácené pensijním ústavem ve výši 1.031 Kč 25 h a drahotního přídavku 515 Kč 62 h zbývá ročně 4.331 Kč 13 h, měsíčně 360 Kč 98 h, a v době od 1. ledna 1921 po odečtení pense 1.031 Kč 25 h a drahotního přídavku 3.093 Kč 75 h zbývá 2.794 Kč 25 h, měsíčně 232 Kč 85 h. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání žalobcovu, k odvolání žalované změnil napadený rozsudek v ten rozum, že žalovaná jest povinna platiti žalobci od 1. ledna 1921 počínajíc měsíčně místo 232 Kč 85 h pouze 146 Kč 91 h. **D ů v o d y:** Kusost řízení spatřuje žalobce v tom, že soud první stolice neprovedl důkazu svědky o povaze ústavu »Landwirtschaftliche Viehverwertungsstelle« ve Vídni. Soud první stolice odmítl právem tyto důkazy jako nerozhodné, poněvadž službu u onoho ústavu nelze považovati za službu

na velkém majetku pozemkovém. Dle Šu 1 (8) nař. vlády ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. nerozumí se trvalým služebním poměrem služební poměr nesouvisející bezprostředně se zemědělskou, lesní nebo průmyslovou výrobou, a žalobce sám ani netvrdil, že se onen ústav zabýval výrobou. Odvolací důvod kusosti řízení tudíž opodstatněn není. Totéž platí o odvolacím důvodu nesprávného právního posouzení věci. Neprávem vytýká žalobce prvému soudu, že mu nezapočítal do služební doby 5 roků 9 měsíců, po které byl žalobce zaměstnán u »Landwirtschaftliche Viehverwertungsstelle« ve Vídni a 2 roky 3 měsíce, po které sice žalobce nebyl zaměstnán na velkém majetku pozemkovém, které se mu však započítají do služební doby podle smlouvy, uzavřené se spolkem Pensionsverein der landwirtschaftlichen Genossenschaften in Oesterreich. Jak již soud první stolice správně vystihl, nejedná se tu o služební poměr na velkém pozemkovém majetku a jest tudíž dle Šu 1 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. a Šu 1 prov. nař. vyloučeno, by se mu uvedená doba započítala do služební doby. Neprávem si také stěžuje žalobce, že byl zařazen do skupiny 8. místo do skupiny 10. Jak soud první stolice bezvadně zjistil, byl žalobce u žalované zaměstnán konečně pouze jako samostatný správce jednoho dvoru. Právem tedy žalobce zařazen byl dle tabulky zaopatřovacích požitků k uvedenému zákonu připojené, do skupiny 8. Dle tabulky této a dle vysvětlivek nijak nerozhoduje, že dvůr, jehož správcem byl žalobce, měl výměru přes 400 ha, a jest také nerozhodno, jaký plat žalobce skutečně pobíral. Poněvadž dle tabulky se skládají zaopatřovací požitky z požitků základního a z přídávku drahotního, dlužno ovšem také drahotní přídavek, který pobírá žalobce od Všeobecného pensijního ústavu v Brně, odpočísti ve smyslu Šu 13 zákona od zaopatřovacích požitků, na žalobce vypadajících.

Odvolání žalované ve věci samé lze přiznati oprávněnost pouze potud, že následkem početní chyby byly zaopatřovací požitky, vypadající na dobu po 1. lednu 1921 vypočteny na 232 Kč 85 h. Ačkoliv první soud výslovně uvádí, že dlužno odpočísti pensi 1031 Kč 25 h a drahotní přídavek 3093 Kč 75 h, opomenul skutečně také odpočísti pensi 1031 Kč 25 h. Správně činí požitky, vypadající na ono období 146 Kč 91 h a v tomto směru bylo tudíž rozsudek opravit. Jinak však postrádá odvolání žalované ve věci samé oprávněnosti. Při odvolacím líčení uznala žalovaná, že statky B. a J. byly v rozhodné době velkostatky ve smyslu zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. a byla tudíž tím napravena kusost řízení, v tomto směru uplatňovaná. Odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci spatřuje žalovaná v tom, že soud první stolice zjistil, že žalobce požívá zaopatřovacích požitků z důvodu trvalého služebního poměru na velkém pozemkovém majetku, a že dále zjistil, že žalobce podle smlouvy pojišťovací, uzavřené se spolkem Pensionsverein der landwirtschaftlichen Genossenschaften ve Vídni má nárok na požitky po uplynutí 35 let. Zjištění toto se stalo bezvadně na základě výměru ze dne 2. května 1917, přípisu ze dne 15. února 1924 a výpovědi svědka Artura W-a. Z přípisu posléz uvedeného a z výpovědi svědka ovšem vysvítá, že renta byla žalobci přisouzena pouze proza-

timně, dobrovolně a odvolatelně, jak však svědek W. vysvětluje, neznamená to, že žalobce vůbec neměl nároku na rentu, nýbrž že se definitivní přiznání renty nemohlo státi pouze z toho důvodu, že otázka úhrady potud není řešena. Nepříznivé řešení otázky té může však mít pro žalobce pouze ten následek, že mu po případě vyplácena bude renta v měně rakouské, nikoliv však ten následek, že by mu nárok na rentu mohl býti vůbec oduznán. Také po stránce právní posoudil první soud věc správně a poukazuje se žalovaná na správné odůvodnění rozsudku. Dle §u 3 nař. vlády ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. započítá se do služební doby také doba ztrávená na zemědělských podnicích v cizině, pokud jich zaměstnavatelé v té době měli velký pozemkový majetek v území Československé republiky, aniž by nařízení to vyžadovalo, že správa statku cizozemského musí býti v nějakém spojení se správou tuzemskou. Neprávem tudíž žalovaná vytýká, že ony statky nebyly v žádném spojení s tuzemskými velkostatky. Dle §u 3 prov. nař. lze ovšem bráti za podklad služební dobu 35letou pouze v případech, ve kterých podle zákona, smlouvy, nebo zvyklosti nabývá se nároků na plné zaopatřovací požitky již po 35leté službě. Žalobce sám, pokud se týče jeho dřívější zaměstnavatel měl smlouvu takovou se spolkem Pensionverein der landwirtschaftlichen Genossenschaften ve Vídni, jak vysvítá z výměru ze dne 2. května 1917 a z §u 39 stanov uvedeného pojišťovacího spolku. Jak však dále vysvítá z tohoto výměru, zůstal žalobce, vstoupiv do služby u žalovaného, za jeho souhlasu nadále členem onoho spolku. Žalované však náležela dle §u 64 zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 z roku 1907 ř. zák. (cís. nař. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák.) volba nositele pojištění a, souhlasila-li žalovaná, by žalobce zůstal nadále pojištěn u onoho spolku, souhlasila ovšem také s podmínkou, že žalobci přísluší nárok na zaopatřovací požitky po uplynutí 35 let. Právem tedy uznal soud první stolice dle §u 4 zákona, že se požitky po 10 služebních letech zvyšují o 2-4% každým dalším služebním rokem.

N e j v y š š í s o u d k žalobcovu dovolání změnil napadený rozsudek potud, že uznal žalovanou povinnou platiti žalobci jako odpočivné za čas od 1. ledna 1920 do 31. července 1920 měsíčně 490 Kč 66 h, za čas od 1. srpna 1920 do 31. prosince 1920 měsíčně 403 Kč 98 h, a od 1. ledna 1921 počínajíc měsíčně 404 Kč 71 h; dovolání žalované společnosti nevyhověl.

D ů v o d y:

Dovolací soud posoudil věc nesprávně po právní stránce, vycházející z předpokladu, že bylo drahotní přídavek, vyplácený žalobci všeobecným pensijním ústavem v Brně, odpočísti ve smyslu §u 13 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. od odpočivného, vyměřeného podle tohoto zákona. Ustanoveno jest v §u 13 výslovně, že závazky podle §§ 11 a 12 zmenšují se o důchody, na něž má oprávněná osoba nárok proti Všeobecnému pensijnímu ústavu a j. Podle sdělení tohoto ústavu ze dne 19. ledna 1924 poukázán byl žalobci roční důchod 1031 Kč 25 h, mimó to pŕovoln mŕ byl drahotnŕ přídavek. Bylo pŕoto od odpočiv-

ného odpočísti podle Šu 13 jen důchod 1031 Kč 25 h, nikoliv však drahotní přídavek, povolený podle zákonů ze dne 12. srpna 1921, čís. 299 sb. z. a n. a ze dne 20. prosince 1922, čís. 399 sb. z. a n., jak ostatně výslovně stanoví prováděcí nařízení k Šu 13 (sr. vl. nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n.). Podle toho bylo změnití výrok rozsudkový v ten smysl, že k částkám, přiznaným žalobci, bylo připočísti drahotní přídavek; a to k měsíční částce 360 Kč 98 h (doba od 1. srpna do 31. prosince 1920) částkou 43 Kč, a k měsíčním částkám po 146 Kč 91 h vždy 257 Kč 80 h. V dalším směru byla věc posouzena správně po právní stránce. Doba strávená žalobcem u ústavu Landwirtschaftliche Viehverwertungsanstalt nebyla právem započtena do celkové služby, ježto nešlo o služební poměr, související bezprostředně se zemědělskou výrobou. Jest možno, že ústav ten sloužil zemědělské výrobě, ale jen prostředně, t. j. prodejem dobytka jinde chovaného, jak jméno ústavu naznačuje. Žalobce sloužil tu nikoli přímo výrobcí, jak vyžaduje čl. I. § 1 prov. nař., nýbrž sprostředkovateli prodeje. Zákon čís. 130 z r. 1921 má na mysli, jak je z Šu 10 patrné, jen skutečně vykonávanou službu, což vyplývá i z Šu 4 prov. nař. Právem nebyla žalobci započtena léta neaktivity, bez ohledu na to, že léta ta započtena mu byla všeobecným pensijním ústavem. Právem byl však žalobci započten do přisouzeného odpočivného celý důchod, vyplácený mu jmenovaným ústavem, neboť zákon, jak jest z Šu 13 patrné, v tomto směru nerozeznává. Zákonodárci šlo v první řadě o to, by vysloužilým zaměstnancům opatřeno bylo existenční minimum částkami uvedenými v připojené tabulce a v Šu 4. Pro sporný nárok rozhodnými jsou jen délka služby skutečně vykonané a výše důchodu vypláceného všeobecným pensijním ústavem. K jiným skutečnostem nebylo právem přihlédnuto. Totéž platí i o době od 1. října 1906 do 20. června 1915. Pokud jde o zařazení žalobce do 8. skupiny, odpovídá právní názor odvolacího soudu jak skutkovému zjištění tak i zákonu a prov. nařízení. Do skupiny té náleží samostatný správce velkého dvora, a jest velkým dvorem rozuměti dvůr o výměře 1000 měr a více. Pro nejvyšší soud rozhodným jest skutkové zjištění těchto náležitostí u žalobce, jenž v poslední své službě spravoval jediný dvůr jako hospodářský správce, a nebyl proto možným jiný právní důsledek, než vyvodily nižší soudy.

Dovolání žalované strany není oprávněno v žádném směru. Pokud zákonodárce mluví o důchodu, vypláceném všeobecným pensijním ústavem, nerozeznává, zda důchod ten byl poukázán konečným způsobem, či, jako v tomto případě, prozatímne, dobrovolně a odvolatelně. Podle Šu 1 a) zákona a prov. nař. k tomuto Šu stačí, když bývalí zaměstnanci počali požívati zaopatřovacích požitků z důvodu trvalého služebního poměru na velkém majetku pozemkovém, podle Šu 13 zák. stačí, má-li oprávněná osoba nárok proti všeobecnému pensijnímu ústavu na důchod. Pro sporný nárok postačilo úplně, že žalobci byl poukázán důchod uvedeným ústavem, tím založen byl jeho nárok na odpočivné podle Šu 1 a) zák. Jaké právní účinky by mělo případné odnětí tohoto důchodu, o tom není prozatím třeba uvažovati. Započtení služby, strávené na statcích v Pruském Slezsku, odpovídá úplně prováděcímu nařízení

31. I. k §u 3 (2), podle něhož stačí, že zaměstnavatelé měli v téže době velký pozemkový majetek na území Čsl. republiky. Tyto skutkové okolnosti byly prokázány dodatečným doznáním žalované strany. Rozhoduje tu jen totožnost osoby vlastníkovy. Nárok na počítání odpočivného podle 35leté služební doby založen byl podle zjištění nižších soudů smlouvou mezi žalobcem a spolkem Pensionsverein der landwirtschaftlichen Genossenschaften ve Vídni. Souhlasila-li žalovaná strana jako zaměstnavatel žalobcův, byť i mlčky, s tím, by žalobce zůstal pojištěn u tohoto ústavu, a tím mu bylo zajištěno odpočivné, souhlasila tím i s 35letou služební dobou, jako by byla přímou smluvní stranou, zavázanou platiti odpočivné, takže žalobce nabyt i proti ní nároku na požitky po 35leté službě ze smlouvy. Nebylo proto potřebí výslovného závazku podle odst. 3 §u 3 prov. nařízení.

Čís. 4800.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.). Vplacený společenský podíl lze požadovati zpět, nebyla-li smlouva o přistoupení ku společnosti zřízena ve formě notářského spisu.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv II 121/25.)

Žalobce uzavřel dne 12. ledna 1924 s jednatelem žalované společnosti s r. o. písemnou smlouvu, dle níž vstoupil od 1. února 1924 jako společník do žalované společnosti a zavázal se, že věnuje jí veškeru svoji sílu a že jest súčastněn na ní se společenským vkladem 20.000 Kč, kterýžto vklad dne 12. ledna 1924 hotově se měl složit k rukám jednatelů. Podle této písemné smlouvy neměly býti platnými jiné úmluvy nežli písemné. Žalobce složil hotově 20.000 Kč dne 12. ledna 1924 jakožto společenský podíl a byla mu na to dána řádná kvitance ze dne 12. ledna 1924. V žalobě, o niž tu jde, domáhal se žalobce vrácení těchto 20.000 Kč tvrdě, že smlouva ze dne 12. ledna 1924 nenabyla platnosti, poněvadž listina ta, nechť se pokládá za hotovou smlouvu nebo za punktaci, nemá předepsané formy notářského spisu, následkem čehož se žalobce nestal společníkem žalované strany a tím odpadl pro žalovanou stranu důvod, podržeti vložených 20.000 Kč. Procesní soud prvního st. o. l. i. c. žalobu zamítl. Důvody: Jest sice správným tvrzení žalující strany, že žalobce nestal se pro nedostatek formy notářského spisu společníkem žalované strany. Avšak tím není řečeno, že nevznikl mezi ním a žalovanou firmou obligační poměr, pro něho závazný. Neboť pouze § 76 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. výslovně nařizuje, že veškeré předchozí úmluvy, jimiž se někdo ku podpisu příslušného notářského spisu atd. zavazuje, jsou neplatny. Takového ustanovení nikde jinde v zákoně o společnostech s obmezeným ručením není, zejména ne v §§ 4, 8 a 52 tohoto zákona. Z toho plyne opakem, že úmluvy bez předepsané formy notářského spisu nejsou proto o sobě vůbec neplatny, nýbrž že zakládají ve smyslu §u 861 a násl. obč. zák. obecnoprávní obligační závazek mezi stranami. Tomu jest tak i v případě, o němž jde, neboť písemná smlouva ze dne 12. ledna 1924 má